

Către: Andrian MUNTEANU

Director al Serviciului Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor

Nr. 135 din 21.09.2026

Ref.: Comentarii și propuneri la proiectul de lege privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului și la proiectul de lege privind procedura de constatare a încălcărilor în domeniul prevenirii spălării banilor și finanțării terorismului și modul de aplicare a sancțiunilor

Stimate Domnule Munteanu,

Vă salutăm în numele Camerei de Comerț Americane din Moldova (în continuare „AmCham Moldova”).

AmCham Moldova apreciază oportunitatea de a prezenta comentariile și propunerile sale asupra proiectului de lege privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și asupra proiectului de lege privind procedura de constatare a încălcărilor în domeniul prevenirii spălării banilor și finanțării terorismului și modul de aplicare a sancțiunilor.

AmCham Moldova susține obiectivul consolidării cadrului național de prevenire și combatere a spălării banilor și finanțării terorismului și consideră importantă asigurarea unui cadru legislativ eficient, clar și previzibil pentru toate entitățile vizate. În urma examinării proiectelor, identificăm o serie de prevederi care, în opinia noastră, necesită clarificare sau ajustare pentru a asigura aplicarea uniformă și proporțională a noilor cerințe, precum și pentru a evita dificultățile de ordin operațional și juridic în procesul de implementare.

În acest sens, prezentăm mai jos comentariile și propunerile AmCham Moldova, cu scopul de a contribui la îmbunătățirea textului proiectelor și la asigurarea unui echilibru adecvat între obiectivele de prevenire și combatere a spălării banilor și finanțării terorismului și necesitatea unor cerințe clare, proporționale și aplicabile pentru entitățile raportoare.

I. Comentarii și propuneri la proiectul de lege privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului

1. La art. 3, la noțiunea de membru al familiei, solicităm respectuos clarificarea sintagmei de “aranjament similar” și cum urmează a fi înregistrat (dacă urmează).
2. La art. 10 alin. (1), proiectul prevede că entitățile raportoare urmează să se înregistreze înainte de inițierea activității, iar procedura și termenul de înregistrare urmează a fi stabilite prin ordinul directorului Serviciului. Totodată, proiectul nu precizează în mod expres dacă această obligație de înregistrare se aplică și entităților raportoare care sunt deja înregistrate în conformitate cu legislația în vigoare.
3. Prevederile art. 11 nu delimitează suficient de clar noțiunea de „funcție de conformitate”, atribuțiile „managerului responsabil cu funcția de conformitate” și cele ale „coordonatorului funcției de conformitate”. Din formularea actuală rezultă existența a două persoane distincte, însă raportul ierarhic și funcțional dintre acestea, precum și delimitarea responsabilităților acestora nu sunt suficient de clare.

Document semnat electronic. Pentru verificarea semnăturii a se accesa: <https://msign.gov.md>

În special, alin. (1) stabilește că managerul responsabil cu funcția de conformitate este membru al organului de conducere, în timp ce alin. (5) prevede numirea unui coordonator al funcției de conformitate, fără a preciza în mod expres dacă acesta reprezintă funcția de conformitate la nivel operațional, dacă este subordonat managerului responsabil și care sunt atribuțiile exclusive ale fiecăruia.

Astfel, la art. 11 alin. (1) propunem introducerea unui alineat distinct privind entitățile raportoare cu structură simplă de guvernare, astfel încât managerul responsabil cu funcția de conformitate să nu fie obligatoriu membru al organului de conducere, ci să poată fi desemnat un angajat cu funcție de conducere, distinct de administrator, cu raportare directă și acces neîngrădit la acesta. Pentru entitățile cu administrator unic, exercitarea acestei funcții nu trebuie să impună instituirea unor structuri suplimentare de guvernare.

La fel, propunem definirea în mod expres a noțiunii „funcția de conformitate”; „managerul responsabil cu funcția de conformitate”; „coordonatorul funcției de conformitate”; raportul funcțional și ierarhic dintre manager și coordonator; precum și atribuțiile și responsabilitățile distincte ale acestora.

Totodată, se propune precizarea expresă că managerul responsabil cu funcția de conformitate exercită atribuții de supraveghere și asigurare a cadrului de guvernare, iar coordonatorul funcției de conformitate exercită atribuții operaționale și executive privind aplicarea zilnică a cerințelor AML/CFT.

Suplimentar la art. 11 alin. (13) se propune completarea cu textul: „Această protecție nu exonerează coordonatorul funcției de conformitate de răspunderea disciplinară, civilă sau penală în cazul îndeplinirii defectuoase, din culpă gravă sau neglijență, a sarcinilor sale profesionale.

4. La art. 12 alin. (4), după prima frază, propunem completarea cu următorul text: „Prin derogare, persoanele nou-numite sau nou-angajate pot exercita această activitate pentru o perioadă de cel mult 3 luni de la data numirii sau angajării, cu condiția efectuării instruirii necesare și asigurării supravegherii corespunzătoare până la obținerea certificatului.”.

5. La art. 13 propunem expunerea alin. (3) în următoarea redacție:

(3) „Persoanele menționate la alin. (1) informează coordonatorul funcției de conformitate cu privire la orice relație privată sau profesională care poate genera un conflict de interese cu clienții sau potențialii clienți ai entității raportoare și se abțin de la îndeplinirea atribuțiilor în privința cărora există un astfel de conflict.”.

La fel, solicităm clarificarea procedurilor de evaluare pentru a nu bloca resursele umane, aplicând un standard proporțional cu riscul. Entitatea raportoare nu trebuie obligată să efectueze investigații disproporționate asupra propriilor ofițeri de execuție.

6. La art. 15 alin. (6) propunem a fi completat cu mențiunea că, în cazul entităților raportoare care fac parte dintr-un grup, funcțiile de conformitate stabilite la nivel de grup pot fi exercitate și în beneficiul entității raportoare din Republica Moldova, în măsura în care dimensiunea, natura, complexitatea și profilul de risc al acesteia justifică această soluție și sunt asigurate accesul la informații, independența și raportarea către organul de conducere al entității raportoare.

7. Cu privire la art. 19:

a) La alin. (1) lit. b), alin. (2) și alin. (4), proiectul stabilește mai multe praguri pentru aplicarea măsurilor de precauție privind clientela în cazul tranzacțiilor ocazionale, inclusiv:
10 000 EUR – pragul general;

1 000 EUR – pentru tranzacțiile ocazionale care constituie transferuri de fonduri, în cazul instituțiilor financiare;

3 000 EUR – pentru tranzacțiile ocazionale în numerar, pentru care se aplică cel puțin măsuri de identificare și verificare a identității.

Considerăm necesară clarificarea mecanismului practic de aplicare a acestor praguri, în special în situația în care ACSB stabilește o limită mai mică decât cea prevăzută de lege.

În acest sens, proiectul urmează să stabilească expres: prin ce act și în ce mod se stabilește limita respectivă, de la ce moment aceasta produce efecte pentru entitățile raportoare, prin ce mecanism oficial entitățile raportoare sunt informate despre modificarea pragului, dacă aplicarea noii limite este imediată sau este prevăzută o perioadă rezonabilă pentru adaptarea procedurilor și sistemelor informatice.

În lipsa unor asemenea clarificări, entitățile raportoare s-ar putea afla într-o situație de incertitudine cu privire la momentul de la care sunt obligate să aplice noul prag, ceea ce poate genera riscuri de neconformitate. Astfel, propunem completarea proiectului cu prevederi care să reglementeze expres mecanismul de stabilire, publicare, comunicare și intrare în aplicare a pragurilor stabilite de ACSB. Solicităm ca orice modificare a pragurilor de raportare stabilită de autoritățile UE (ACSB) să devină obligatorie pentru entitățile raportoare doar după transpunerea printr-un act/decizie al SPCSB/BNM, acordându-se o perioadă de grație de minimum 30 de zile pentru reconfigurarea filtrelor IT.

b) La alin. (2), considerăm necesară clarificarea noțiunii de „transfer de fonduri”, întrucât calificarea unei operațiuni drept transfer de fonduri determină aplicarea pragului distinct de 1 000 EUR.

În forma actuală, nu este suficient de clar raportul dintre noțiunea de „transfer de fonduri”, „virament bancar”, „operațiune de plată” și alte operațiuni prin care are loc transferul fondurilor.

Această lipsă de claritate poate genera interpretări diferite de către entitățile raportoare și, implicit, aplicarea neuniformă a pragurilor prevăzute la art. 19.

Propunem definirea expresă a noțiunii de „transfer de fonduri” în proiect sau efectuarea unei trimiteri exprese la actul normativ care conține definiția relevantă, precum și clarificarea raportului dintre aceasta și noțiunea de virament bancar.

Totodată, recomandăm clarificarea tipurilor de operațiuni care intră sub incidența pragului general de 10 000 EUR, pentru a permite entităților raportoare să determine în mod obiectiv pragul aplicabil.

c) La alin. (7) lit. a), proiectul prevede că, pentru anumite categorii de entități raportoare, pe lângă clientul direct, este considerat client și „furnizorul de bunuri”.

Considerăm necesară clarificarea noțiunii de „furnizor de bunuri” și a situațiilor în care acesta dobândește statutul de client în sensul legii.

În forma actuală, norma poate fi interpretată în sensul extinderii obligațiilor de precauție privind clientela asupra furnizorilor comerciali obișnuiți ai entității raportoare, inclusiv în situații care nu prezintă o relație relevantă din perspectiva prevenirii spălării banilor și finanțării terorismului.

De exemplu, procurarea de către entitatea raportoare a echipamentelor informatice, mobilierului sau altor bunuri necesare activității presupune existența unei relații comerciale cu furnizorul, însă aceasta nu constituie, în mod obișnuit, o relație de afaceri cu entitatea raportoare în sensul proiectului.

Respectiv, propunem delimitarea expresă a situațiilor în care furnizorul de bunuri trebuie considerat client în sensul legii, astfel încât obligațiile de CDD să nu fie extinse asupra tuturor furnizorilor comerciali ai entității raportoare.

8. La art. 20:

a) La alin. (1) lit. d), proiectul instituie obligația verificării dacă clientul sau beneficiarii efectivi fac obiectul unor sancțiuni financiare specifice și, în anumite condiții, dacă persoane supuse sancțiunilor controlează entitatea juridică ori dețin peste 50% din drepturile de proprietate.

Considerăm necesară clarificarea efectelor juridice ale identificării unei persoane supuse sancțiunilor financiare specifice care deține o participație mai mică de 50% și nu exercită control asupra entității.

În acest sens, trebuie delimitate: obligația entității raportoare de a identifica și verifica persoana supusă sancțiunilor; circumstanțele în care existența unei asemenea persoane determină aplicarea măsurilor restrictive față de entitate; situațiile în care simpla deținere a unei participații minoritare nu determină, prin ea însăși, aplicarea sancțiunilor față de entitate.

Propunem completarea normei astfel încât consecințele juridice să fie determinate nu doar prin raportare la pragul de 50%, ci și în funcție de existența efectivă a controlului și de regimul juridic al sancțiunii aplicabile.

La lit. h), prevederea obligă entitatea raportoare să identifice și să verifice identitatea persoanelor fizice în cazul în care tranzacția sau activitatea se desfășoară în numele sau în folosul acestora.

Considerăm necesară clarificarea raportului dintre această obligație și noțiunea de „tranzacție ocazională”.

În activitatea instituțiilor financiare pot exista situații în care o persoană terță efectuează o plată în vederea executării unei obligații a unui client existent, fără ca persoana respectivă să devină client sau să inițieze o relație de afaceri proprie cu entitatea raportoare.

De exemplu, o persoană terță poate achita obligația de rambursare a creditului unui client al unei OCN.

Considerăm necesar să se prevadă expres că efectuarea de către un terț a unei plăți destinate executării unei obligații a unui client existent nu constituie, prin ea însăși, o tranzacție ocazională distinctă și nu generează automat o relație de afaceri între terț și entitatea raportoare.

Totodată, trebuie stabilite în mod proporțional măsurile de identificare și verificare aplicabile terțului plătitor.

La lit. i), proiectul prevede obligația verificării autorizării persoanei care pretinde că acționează în numele clientului.

Considerăm necesară clarificarea aplicării acestei prevederi în situațiile în care o persoană terță efectuează anumite operațiuni exclusiv în scopul executării unei obligații a clientului, fără a exercita drepturi sau a lua decizii în numele acestuia.

În practică, pot exista situații în care clientul, din motive obiective, nu poate efectua personal o anumită operațiune, iar ceasta este realizată de un membru al familiei, o rudă sau o altă persoană apropiată.

Este necesară stabilirea unei distincții între:

- a) persoana care reprezintă clientul și exercită drepturi în numele acestuia; și
- b) persoana care efectuează o operațiune tehnică sau o plată pentru executarea unei obligații a clientului.

În cazul celei de-a doua categorii, prezentarea obligatorie a unei procuri/împuterniciri nu ar trebui să fie necesară în toate cazurile, ci doar atunci când natura operațiunii presupune reprezentarea juridică a clientului.

- b) La alin. (4) sintagma „în orice moment” propunem a fi substituită cu sintagma „la solicitarea”.

9. Cu referire la art. 22:

- a) La alin. (3) și (4) considerăm necesară o clarificare substanțială.

În special, formularea potrivit căreia entitatea raportoare se abține de la verificarea identității personalului de conducere de nivel superior în cazul în care această verificare „ar putea face clientul să suspecteze că entitatea raportoare are îndoieli cu privire la beneficiarul efectiv” introduce un criteriu subiectiv.

Nu sunt stabilite criterii obiective în baza cărora entitatea raportoare urmează să determine existența unei asemenea situații.

Propunem înlocuirea criteriului subiectiv cu criterii obiective și verificabile, stabilite fie direct în lege, fie printr-un act normativ subsecvent.

Totodată, este necesar să fie clarificate acțiunile ulterioare ale entității raportoare în cazul în care, după epuizarea tuturor mijloacelor rezonabile, beneficiarul efectiv nu poate fi identificat, inclusiv: dacă relația de afaceri poate fi inițiată, dacă relația existentă poate continua, dacă trebuie aplicate măsuri de precauție sporită, în ce condiții relația urmează a fi refuzată sau încetată, în ce condiții situația trebuie examinată din perspectiva unei eventuale suspiciuni.

De asemenea, recomandăm corelarea expresă a acestei norme cu prevederile proiectului referitoare la imposibilitatea aplicării măsurilor de precauție privind clientela.

Suplimentar solicităm instituirea procedurii exprese de „Safe Harbor” în raport cu interdicția de divulgare. Dacă banca sistează măsurile KYC pentru a nu alerta clientul și transmite imediat un raport (SAR) către SPCSB, banca și angajații săi sunt exonerati explicit de orice sancțiune pentru neaplicarea KYC pentru aceste cazuri.

- b) La alin. (9) lit. b), atragem atenția că referința la prevederile Legii nr. 124/2022 limitează utilizarea metodelor de identificare online fără deținerea semnăturii electronice, fapt ce va crea impedimente entităților raportoare în procesul de identificare la distanță.

În acest sens, propunem substituirea textului „Legii nr. 124/2022 privind identificarea electronică” cu sintagma „prevăzute de cadrul normativ”.

10. La art. 23:

- a) Alin. (1) și (3) reglementează situații în care verificarea identității poate avea loc ulterior momentului prevăzut ca regulă generală.

Considerăm că raportul dintre cele două excepții nu este suficient de clar.

În special, este necesară clarificarea sintagmei „pentru a nu întrerupe desfășurarea normală a activității” și stabilirea unor condiții obiective pentru aplicarea acestora.

Găsim oportună delimitarea expresă a condițiilor în care verificarea poate fi amânată și momentului până la care aceasta trebuie finalizată, tipurilor de operațiuni care pot fi efectuate până la finalizarea verificării, situațiilor în care amânarea verificării este exclusă.

În cazul instituțiilor financiare, trebuie evitată o interpretare care ar permite inițierea efectivă a operațiunilor înainte de finalizarea verificărilor obligatorii.

b) La alin. (5) sintagma „un extras emis recent” propunem să fie substituită cu „un extras emis cu cel mult 30 de zile anterior”.

11. La art. 24 alin. (1) –(3), propunem clarificarea momentului de la care începe să curgă termenul de 14 zile în situațiile în care entitatea raportoare solicită informații suplimentare de la client în conformitate cu alin. (3). Este necesară clarificarea raportului dintre termenul de 14 zile prevăzut la alin. (2) și perioada acordată clientului pentru clarificarea sau actualizarea informațiilor, pentru a evita situația în care entitatea raportoare trebuie să raporteze o discrepanță înainte de finalizarea procedurii de clarificare cu clientul.

Totodată, considerăm necesară clarificarea mecanismului de raportare a discrepanțelor identificate între informațiile disponibile în registrele centrale ale beneficiarilor efectivi și informațiile colectate de entitățile raportoare în temeiul prezentei legi.

În forma actuală, proiectul stabilește obligația entităților raportoare de a comunica astfel de discrepanțe autorităților responsabile de registrele centrale, însă nu precizează modalitatea concretă de realizare a acestei raportări, inclusiv canalul de transmitere, forma sau formularul aplicabil, formatul informațiilor ce urmează a fi prezentate și, după caz, termenul în care raportarea trebuie efectuată.

Subsidiar, găsim necesară corelarea art. 24 cu art. 67 (Tipping off). Includerea unei norme de protecție: solicitarea de clarificări adresată clientului pentru actualizarea registrului UBO nu constituie divulgare interzisă de informații (Tipping off) în sensul art. 67.

12. La art. 26:

a) La alin. (3) considerăm necesară clarificarea periodicității actualizării documentelor, datelor și informațiilor referitoare la clienți în funcție de nivelul de risc atribuit acestora.

Alineatul (3) stabilește un termen de maximum un an pentru clienții cu risc mai ridicat și de maximum cinci ani pentru „toți ceilalți clienți”. În cazul în care cadrul de gestionare a riscurilor presupune clasificarea clienților în trei niveluri de risc – scăzut, mediu și ridicat – formularea propusă nu permite determinarea cu suficientă claritate a periodicității aplicabile clienților cu risc mediu.

În acest context, solicităm clarificarea expresă a perioadei maxime de actualizare aplicabile fiecărui nivel de risc sau, după caz, precizarea explicită că termenul de cinci ani se aplică atât clienților cu risc scăzut, cât și celor cu risc mediu.

b) La alin. (4) lit. b) se face referire la „Legea privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal”.

Considerăm necesară verificarea și corectarea acestei referințe, prin indicarea exactă a denumirii și numărului actului normativ relevant.

În cazul în care se are în vedere un act normativ aflat în proces de elaborare, acesta nu poate constitui, în forma actuală, un temei suficient de clar pentru instituirea unor obligații juridice pentru entitățile raportoare.

13. La art. 28-30, solicităm introducerea unui termen operațional de conformare de la data publicării oficiale a listelor actualizate de jurisdicții cu risc ridicat (UE/FATF/SPCSB), necesar pentru ajustarea tehnică a filtrelor IT.

14. La art. 63, solicităm acordarea accesului automatizat (API), direct și gratuit entităților raportoare din sectorul financiar la Registrele Cadastrale și Punctul Unic, strict în scopul îndeplinirii obligațiilor AML/CFT privind sursa averii.

15. Obligația prevăzută la art. 64 alin. (3) presupune că, compania trebuie să aibă persoane/resurse dedicate permanent disponibile. Nu este clar cum sunt raportate și gestionate astfel de cazuri în zilele nelucrătoare.

16. La art. 69, propunem revizuirea termenului de 30 de zile lucrătoare pentru suspendarea administrativă a conturilor. Solicităm limitarea suspendării exclusiv administrative la maximum 7 zile lucrătoare. Orice prelungire trebuie încuviințată prin act judecătoresc, pentru a proteja capitalul de lucru al agenților economici.

17. La art. 85 alin. (4), solicităm eliminarea sintagmei „accesarea în orice formă”. Secretul comercial sau bancar este opozabil Serviciului doar în limitele solicitărilor strict fundamentate, formulate în scris, prin canale securizate. Permitearea accesului direct (inclusive se subînțelege remote) al agenților în sistemele informatice ale băncilor reprezintă un risc inacceptabil de securitate cibernetică.

18. La art. 124 (Parteneriatele pentru schimbul de informații). Solicităm crearea unei excepții naționale explicite (standardizate prin DPIA) de la reglementările GDPR, pentru a permite entităților raportoare să partajeze tipare de fraudă și datele clienților de risc în cadrul parteneriatelor, fără a fi pasibile de sancțiuni pentru prelucrarea datelor cu caracter personal.

19. La art. 125:

a) la alin. (1) este necesară clarificarea aplicării sintagmei „strict necesar”, inclusiv prin raportare la natura, dimensiunea și profilul de risc al entității raportoare. Volumul și categoriile de date prelucrate trebuie să fie proporționale cu riscurile de spălare a banilor și finanțare a terorismului aferente activității desfășurate.

b) la alin. (6) considerăm necesară includerea permisiunii de a utiliza procese automatizate și AI pentru blocarea tranzacțiilor și crearea profilului de risc fără obligativitatea intervenției umane manuale la fiecare decizie. Intervenția umană trebuie cerută doar în faza de tratare a contestațiilor clientului.

20. La art. 127 alin. (3) propunem completarea cu formulare expresă ce va clarifica că: „În cazul relației de afaceri continue, după expirarea termenului legal de păstrare de 5 ani de la momentul încetării, documentele aferente contractelor încetate pot fi eliminate de pe suport fizic și păstrate exclusiv în format electronic, cu condiția asigurării integrității, autenticității, trasabilității, confidențialității și disponibilității acestora pentru autoritățile competente.

Considerăm că, menținerea unei relații de afaceri active cu clientul nu constituie, prin ea însăși, temei pentru obligarea entității raportoare de a păstra pe suport fizic documentele aferente contractelor de credit încetate

pentru care a expirat termenul legal de păstrare, în cazul în care informațiile respective sunt păstrate în format electronic și pot fi furnizate autorităților competente.

La alin. (5) este de menționat că, relația cu clientul poate cuprinde mai multe contracte de credit succesive sau concomitente. Textul alin. (5) nu clarifică suficient dacă termenul de 5 ani se calculează separat pentru fiecare contract sau de la încetarea relației de afaceri în ansamblu.

Este necesar de clarificat dacă, în cazul relațiilor de afaceri care presupun contracte succesive sau mai multe contracte active cu același client, termenul de păstrare de 5 ani se calculează de la încetarea ultimei relații contractuale active cu clientul și până la soluționarea definitivă a litigiilor, în măsura în care păstrarea este necesară ?

21. Având în vedere numărul și complexitatea obligațiilor introduse sau modificate prin proiect, considerăm necesară o evaluare mai detaliată a impactului operațional și financiar asupra entităților raportoare, implementarea noilor cerințe poate presupune modificarea, sistemelor informatice, a procedurilor și politicilor interne, mecanismelor de identificare și verificare, proceselor de monitorizare, mecanismelor de raportare.

În acest sens, solicităm imperativ o perioadă de tranziție de minimum 12 luni pentru implementarea noilor sisteme IT (interconectare , UBO, ajustare sisteme core). Conformarea tehnică este imposibilă în 6 luni și va atrage sancțiuni sistemice nejustificate.

II. Comentarii și propuneri la proiectul de lege privind procedura de constatare a încălcărilor în domeniul prevenirii spălării banilor și finanțării terorismului și modul de aplicare a sancțiunilor

1. La art. 2, cu referire la noțiunea de obstrucționare a procedurii de control, în scopul respectării principiului individualizării sancțiunilor, considerăm necesar de analizat motivul prezentării cu întârziere sau incomplete a informațiilor/documentelor, având în vedere situații de forță majoră.

Cu referire la noțiunea de „cifra de afaceri anuală totală” atragem atenția că utilizarea acesteia poate duce la sancțiuni disproporționate pentru entitățile care desfășoară concomitent activități supuse reglementărilor AML/CFT și alte activități economice care nu fac obiectul supravegherii în domeniul prevenirii și combaterii spălării banilor. În asemenea situații, includerea în baza de calcul a veniturilor generate din activități nereglementate AML/CFT nu reflectă dimensiunea reală a activității pentru care entitatea are calitatea de entitate raportoare și pentru care a fost constatată încălcarea.

Prin urmare, propunem definirea distinctă a noțiunii de „cifra de afaceri anuală aferentă activității supravegheate” care sa fie egală cu cifra de afaceri anuală aferentă activităților pentru care persoana are calitatea de entitate raportoare în sensul Legii nr. 308/2017 și utilizarea acesteia în toate dispozițiile proiectului care prevăd calcularea sancțiunilor în funcție de cifra de afaceri, pentru a asigura respectarea principiului proporționalității sancțiunilor.

În acest sens, propunem următoarea redacție:

„Cifra de afaceri anuală aferentă activității reglementate AML/CFT - reprezintă veniturile obținute de entitatea raportoare din activitățile pentru care aceasta are calitatea de entitate raportoare în sensul Legii privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, calculate conform celor mai recente situații financiare disponibile.”.

În cazul în care autorul nu acceptă introducerea unei noțiuni distincte, se propune completarea dispozițiilor referitoare la cuantumul sancțiunilor cu următoarea regulă:

„În cazul entităților raportoare care desfășoară și alte activități economice decât cele care le conferă calitatea de entitate raportoare, procentul prevăzut de prezenta lege se aplică exclusiv cifrei de afaceri aferente activităților desfășurate în calitate de entitate raportoare”.

2. La art. 9 propunem substituirea sintagmei 3 zile lucrătoare cu sintagma 10 zile lucrătoare.

În cazul instituțiilor de credit sau financiare efectuarea controlului presupune, de regulă, furnizarea unui volum semnificativ de informații și documente, inclusiv informații privind clienții și tranzacțiile, registre și rapoarte, documente aferente cadrului de administrare și control intern, informații privind sistemele informaționale, precum și date care pot necesita extragerea și consolidarea informației din mai multe sisteme și implicarea concomitentă a mai multor subdiviziuni ale entității.

Un termen de numai 3 zile lucrătoare poate fi insuficient pentru identificarea, extragerea, verificarea și sistematizarea informațiilor solicitate de supraveghetor, desemnarea persoanelor responsabile și asigurarea disponibilității personalului relevant pentru desfășurarea controlului.

3. La art. 10 propunem introducerea unei căi de atac separate și accelerate (termen scurt, de exemplu 3-5 zile de soluționare) pentru viciile de legalitate evidente ale ordinului de control (ne-competența organului emitent, lipsa temeiului legal, lipsa elementelor obligatorii de la alin. (2)), fără a suspenda automat controlul, dar cu obligația organului de supraveghere de a răspunde motivat.

Astfel, propunem expunerea alin. (3) în următoarea redacție:

“(3) Ordinul de efectuare a controlului se contestă, de regulă, odată cu decizia emisă în conformitate cu art. 22.”

Totodată, propunem introducerea unui nou alin. (4) în următoarea redacție:

“(4) Prin excepție de la alin. (3), entitatea raportoare poate contesta separat, în instanța de contencios administrativ, ordinul de efectuare a controlului, în termen de 3 zile lucrătoare de la comunicare, exclusiv pentru motive de ne-competență a autorității emitente, lipsă a temeiului legal al controlului sau lipsă a elementelor obligatorii prevăzute la alin. (2). Instanța se pronunță în termen de 5 zile lucrătoare de la sesizare. Contestarea ordinului de control, potrivit prezentului alineat, nu suspendă de drept desfășurarea procedurii de control, cu excepția cazului în care instanța dispune altfel.”.

4. La art. 13 propunem înlocuirea lit. a) de la alin. (2) și introducerea unui nou alin. care devine 3), respectiv numerotarea se prelungește :

“(2) Solicitarea organului cu funcții de supraveghere menționată la alin. (1) va conține:

a) termenul rezonabil, care nu poate depăși 5 zile și forma în care informațiile sau documentele urmează a fi prezentate; la cererea scrisă și motivată a entității raportoare, formulată înainte de expirarea termenului stabilit, organul cu funcții de supraveghere poate prelungi acest termen, ținând cont de volumul și complexitatea informațiilor sau documentelor solicitate;

b) scopul solicitării.

(3) Cererea de prelungire a termenului prevăzut la alin. (2) lit. a) se soluționează în cel mult 2 zile lucrătoare de la primire, iar respingerea acesteia se motivează în scris.”.

5. Găsim oportună precizarea expresă, la art. 14 alin. (2), că excluderea de la dreptul de acces vizează exclusiv informațiile care ar permite identificarea unui avertizor și documentele de lucru pur interne (fără valoare

probatorie proprie), fără a putea include probe pe care se întemeiază efectiv decizia de sancționare — în deplină corelare cu garanția de la art. 22 alin. (2).

Astfel, propunem expunerea alin. (2) în următoarea redacție:

(2) Dreptul de acces la informațiile care o vizează nu include accesul entității raportoare supuse controlului la documentele de lucru interne ale organului cu funcții de supraveghere lipsite de valoare probatorie proprie, la corespondența cu alte autorități din domeniul prevenirii și combaterii spălării banilor, precum și la informațiile transmise organului cu funcții de supraveghere de către orice persoană fizică sau juridică care semnalează posibile încălcări, sau la orice date care ar permite identificarea acestora. Excepțiile prevăzute la prezentul alineat nu pot fi opuse entității raportoare cu privire la probele pe care se întemeiază efectiv decizia adoptată în conformitate cu art. 22, acestea rămânând supuse regulii de la art. 22 alin. (2).

6. La art. 17 propunem înlocuirea lit. c) de la alin. (2) și introducerea unui nou alin. (3):

“c) să ridice, cu titlu de excepție și doar atunci când obținerea de copii este imposibilă din motive obiective sau insuficientă pentru evitarea ascunderii, modificării ori distrugerii acestora, registrele și documentele originale menționate la lit. a);

(3) Ridicarea registrelor și documentelor originale conform alin. (2) lit. c) se aprobă în prealabil, în scris, de către conducătorul organului cu funcții de supraveghere sau de o persoană împuternicită de acesta și se consemnează într-un proces-verbal de predare-primire, cu inventarul detaliat al documentelor ridicate, semnat de angajații organului cu funcții de supraveghere și de reprezentanții entității raportoare. Documentele originale ridicate se restituie entității raportoare în termen de cel mult 30 de zile lucrătoare de la data ridicării; acest termen poate fi prelungit motivat, o singură dată, cu cel mult 30 de zile lucrătoare, cu informarea scrisă prealabilă a entității raportoare.”

Propunem și introducerea unui nou alin. (5) la art. 18 în următoarea redacție:

“(5) Persoana fizică vizată personal de o eventuală sancțiune conform art. 31 are dreptul de a refuza să ofere explicații care ar contribui la propria incriminare. Exercitarea acestui drept nu poate fi calificată drept obstrucționare a procedurii de control în sensul art. 60 și nu poate constitui, prin ea însăși, o circumstanță agravantă în sensul art. 27 alin. (2), fără a aduce atingere obligației entității raportoare, ca atare, de a pune la dispoziție documentele și informațiile obiective solicitate conform art. 13.”

Potrivit art. 21 alin. (1), entitatea raportoare supusă controlului are dreptul de a prezenta organului cu funcții de supraveghere obiecții motivate asupra raportului de control, în formă scrisă, în termen de 5 zile de la momentul primirii acestuia.

Considerăm că reducerea termenului de la 14 zile la 5 zile nu este suficient justificată și poate afecta exercitarea efectivă a dreptului entității supuse controlului de a formula obiecții asupra constatărilor autorității.

Conform Directiva (UE) 2024/1640 impune respectarea efectivă a dreptului persoanei/entității vizate de a fi ascultată, iar aspectele procedurale care nu sunt armonizate expres rămân, în principiu, la latitudinea legislației naționale.

În acest context, considerăm neîntemeiat reducerea termenului național existent de 14 zile la doar 5 zile, în lipsa unei argumentări obiective privind necesitatea unei asemenea restrângeri.

Mai mult, acest termen redus trebuie analizat în coroborare cu nivelul sancțiunilor prevăzute de proiect. În condițiile în care constatările raportului pot constitui temei pentru aplicarea unor sancțiuni pecuniare

semnificative, inclusiv sancțiuni care pot ajunge la valori foarte ridicate, acordarea unui termen de numai 5 zile pentru examinarea raportului, verificarea documentelor, colectarea probelor și formularea obiecțiilor poate fi insuficientă pentru exercitarea efectivă a dreptului la apărare.

Este relevant și faptul că, în cadrul european de implementare a Directivei (UE) 2024/1640, proiectele de standarde tehnice elaborate pentru procedurile sancționatorii pun accent pe respectarea efectivă a dreptului de a fi audiat și prevăd, pentru procedura aferentă penalităților periodice, un termen de până la 4 săptămâni pentru prezentarea observațiilor scrise.

Propunem menținerea termenului existent de 14 zile pentru prezentarea obiecțiilor asupra raportului de control.

Totodată, considerăm oportună instituirea expresă a posibilității ca entitatea să solicite prelungirea termenului atunci când raportul conține un volum considerabil de constatări sau necesită verificarea unor informații/documente de natură tehnică, financiară ori juridică.

Această abordare ar asigura un echilibru rezonabil între necesitatea desfășurării cu celeritate a procedurii de control și dreptul entității de a prezenta în mod efectiv și documentat poziția sa asupra constatărilor autorității

7. Considerăm necesară reformularea art. 22 alin. (4)-(5) astfel încât amânarea publicării (sau publicarea sub formă anonimată) să devină regula pentru toate sancțiunile pecuniare semnificative și pentru măsurile administrative severe, până la expirarea termenului de contestare sau soluționarea definitivă a căii de atac, iar publicarea imediată să rămână excepția, justificată expres (de exemplu, riscuri iminente pentru stabilitatea pieței sau pentru clienți), cu motivare scrisă comunicată entității.

Respectiv, propunem substituirea alin. (4) și (5), după cum urmează:

“(4) Organele cu funcții de supraveghere asigură publicarea, pe pagina web oficială, într-un format accesibil, a deciziilor de aplicare a sancțiunilor pecuniare, a măsurilor administrative și a penalităților cu titlu cominatoriu, după expirarea termenului de contestare prevăzut de Codul administrativ sau, în cazul contestării, după rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii judecătorești.

(5) Prin derogare de la alin. (4), organul cu funcții de supraveghere poate dispune publicarea deciziei anterior rămânerei definitive a acesteia numai atunci când publicarea imediată este necesară pentru prevenirea unui risc iminent pentru stabilitatea sistemului financiar bancar sau non-bancar, pentru clienți sau pentru terți. Decizia de publicare anticipată se adoptă separat și motivat și se comunică entității raportoare.”.

8. La art. 22 propunem introducerea unui nou alin. în următoarea redacție:

“(12) Pentru sancțiunile pecuniare al căror quantum maxim posibil depășește echivalentul în lei al sumei de 100000 de euro, precum și pentru măsurile administrative prevăzute la art. 29 alin. (2) lit. e) și g), decizia prevăzută la alin. (1) se adoptă de o comisie sau de un comitet intern de sancționare, constituit prin regulamentul intern al organului cu funcții de supraveghere, distinct de subdiviziunea sau de angajații care au efectuat controlul.”.

9. Cu referire la Capitolul III, Considerăm disproporționat nivelul sancțiunilor propuse, în special pentru entitățile din sectorul financiar.

Proiectul majorează semnificativ expunerea financiară a entităților raportoare, instituind sancțiuni care pot ajunge la valori de ordinul 10 milioane EUR sau la un procent semnificativ din cifra de afaceri, concomitent cu posibilitatea aplicării unor sancțiuni suplimentare în anumite situații.

Directiva (UE) 2024/1640 stabilește, pentru anumite încălcări grave, repetate sau sistematice, niveluri maxime de referință de cel puțin 10 milioane EUR ori 10% din cifra de afaceri anuală, iar pentru instituțiile de credit și instituțiile financiare prevede un regim specific.

Însă faptul că directiva stabilește aceste niveluri ca standard european nu înlătură obligația legiuitorului național de a asigura proporționalitatea concretă a sancțiunii și corelarea acesteia cu gravitatea faptei.

Or, apreciem că proiectul trebuie să evite situația în care o abatere formală sau una cu impact redus poate conduce, prin aplicarea succesivă a diferitelor mecanisme de majorare, la o sancțiune de o valoare economică disproporționată.

10. La art. 27, apreciem necesară completarea mecanismului de individualizare a sancțiunilor printr-o referință expresă la capacitatea financiară a entității sancționate și efectele concrete ale sancțiunii asupra continuității activității acesteia.

Acest aspect este cu atât mai important, unde aplicarea unei sancțiuni excesive poate produce efecte care depășesc raportul dintre autoritatea de supraveghere și entitatea sancționată și pot afecta stabilitatea financiară, capacitatea de finanțare și, indirect, interesele clienților.

Directiva însăși prevede luarea în considerare a capacității entității obligate de a achita sancțiunea și, atunci când sancțiunea poate afecta respectarea cerințelor prudențiale, consultarea autorităților competente în domeniul supravegherii prudențiale.

11. O importanță majoră rezultă din prevederile art. 28 alin. (5) din proiect, potrivit căroră autoritatea competentă poate aplica sancțiuni pecuniare care depășesc pragurile stabilite de PL.

Considerăm că o asemenea formulare, în lipsa unor criterii obiective, exhaustive și verificabile care să determine în ce situații și în ce limite poate fi depășit plafonul legal, creează un grad excesiv de discreție pentru autoritatea de supraveghere.

Deși Directiva (UE) 2024/1640 permite statelor membre să împuternicească autoritățile competente să aplice sancțiuni pecuniare care depășesc valorile prevăzute de directivă, această posibilitate nu reprezintă o obligație de instituire a unor sancțiuni nelimitate la nivel național.

În acest context, considerăm că transpunerea directivei trebuie realizată cu respectarea principiilor legalității, previzibilității, proporționalității și individualizării sancțiunii, astfel încât entitatea supusă supravegherii să poată anticipa, într-o măsură rezonabilă, consecințele juridice ale unei încălcări.

Propunem eliminarea art. 28 alin. (5) sau, dacă se dorește păstrarea unei marje pentru cazuri excepționale, înlocuirea acestuia cu un plafon absolut și determinabil (de exemplu, "nu mai mult decât dublul nivelurilor prevăzute la alin. (3)-(4)"), astfel încât entitatea să își poată evalua în mod rezonabil expunerea maximă la risc.

În acest sens, propunem înlocuirea alin. 5 ca să aibă următorul cuprins:

“(5) Prin derogare de la alin. (3) și (4), în cazuri excepționale, temeinic justificate prin gravitatea deosebită a încălcării, organele cu funcții de supraveghere pot aplica sancțiuni pecuniare care depășesc nivelurile prevăzute la alin. (3) și (4), fără a depăși însă dublul nivelului maxim aplicabil conform alineatelor respective. Decizia de aplicare a unei sancțiuni potrivit prezentului alineat cuprinde motivarea expresă a caracterului excepțional al cazului.”.

12. O preocupare distinctă rezultă din coroborarea art. 28 alin. (5) cu art. 35 din proiect.

În condițiile în care art. 28 alin. (5) permite depășirea pragurilor stabilite, iar art. 35 instituie posibilitatea stabilirii sancțiunii la dublul maximului amenzii, există riscul ca mecanismele respective să conducă, prin aplicarea lor succesivă sau cumulativă, la un quantum care depășește în mod semnificativ limita pe care entitatea o poate anticipa în baza normei de sancționare.

În opinia noastră, trebuie clarificat expres dacă limita prevăzută la art. 35 reprezintă limita absolută a sancțiunii sau dacă aceasta poate fi ulterior depășită în temeiul art. 28 alin. (5).

În lipsa unei asemenea clarificări, prevederile pot genera o situație de incertitudine juridică și disproporționalitate, întrucât entitatea nu poate determina în mod previzibil plafonul maxim efectiv al răspunderii sale.

Propunem, prin urmare, completarea proiectului cu o normă expresă potrivit căreia:

„Aplicarea circumstanțelor agravante, inclusiv a mecanismului prevăzut la art. 35, nu poate conduce la depășirea plafonului maxim absolut al sancțiunii stabilit de prezenta lege.”

În subsidiar, dacă autorul consideră necesară menținerea posibilității de depășire a plafonului, trebuie stabilit în mod expres un plafon final, absolut și indivizibil, care nu poate fi depășit indiferent de circumstanțele agravante aplicabile.

13. La art. 29 propunem completarea cu un nou alin. în următoarea redacție:

“Măsurile prevăzute la alin. (2) lit. e) și g) pot fi dispuse doar în cazul încălcărilor grave, repetate sau sistematice, efectiv constatate în condițiile alin. (1) lit. a). Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c), organele cu funcții de supraveghere pot dispune exclusiv măsurile prevăzute la alin. (2) lit. a)-d) și f), precum și la alin. (3).”.

Această completare va permite limitarea aplicării măsurilor de la art. 29 alin. (2) lit. e) (cesionarea de activități) și lit. g) (modificarea structurii de guvernare) exclusiv la cazurile de încălcări grave, repetate sau sistematice, efectiv constatate în cadrul unei proceduri de control finalizate (art. 29 alin. (1) lit. a)), eliminând posibilitatea aplicării lor pe baza unei simple aprecieri preventive privind proporționalitatea politicilor interne (alin. (1) lit. b)-c)), pentru care ar trebui să rămână disponibile doar măsuri mai puțin intruzive (recomandări, cerințe de conformare, raportare suplimentară).

14. Propunem plafonarea duratei interdicției de exercitare a funcțiilor de conducere prin introducerea unei durate maxime (de exemplu, 1-3 ani, cu posibilitate de reînnoire motivată în caz de neconformare persistentă) pentru interdicția prevăzută la art. 29 alin. (3) lit. e), în oglindă cu plafonul deja existent pentru penalitățile cu titlu de sancționare.

În acest sens propunem substituirea lit. e) de la alin. (3), după cum urmează:

e) impunerea unei interdicții temporare, de cel mult 3 ani, de exercitare a funcțiilor de conducere în cadrul entităților obligate pentru persoanele responsabile de încălcări; în cazul neconformării persistente a persoanei vizate, interdicția poate fi reînnoită motivat, o singură dată, pentru o perioadă de cel mult 3 ani.

15. La art. 31, solicităm introducerea unei clauze „Safe Harbor”. Membrii conducerii nu pot fi sancționați personal pentru simpla „lipsă a supravegherii” dacă demonstrează că entitatea a aprobat și implementat politici, bugete și controale interne adecvate profilului de risc, iar incidentul este rezultatul unei erori izolate/intenționate a unui angajat de execuție.

Răspunderea persoanei fizice din conducere intervine exclusiv pentru intenție sau culpă gravă demonstrată în mod individual.

16. La art. 32 alin. (2) lit. b) – Eliminarea pragului de 3.000.000 MDL pentru „Încălcarea Gravă”. Solicităm eliminarea pragului fix. Două tranzacții de 3.000.000 MDL nu pot atrage, pentru o eroare materială, o amendă de 10% din cifra de afaceri a entității raportoare. O încălcare este gravă doar dacă prezintă un risc sistemic la nivelul instituției, demonstrat prin eludarea repetată a mecanismelor de control.

Gravitatea trebuie dată de riscul sistemic, nu de o sumă fixă, care este relativ nesemnificativă pentru fluxurile financiare bancare.

Propunere de modificare: „b) încălcarea care denotă deficiențe structurale în sistemul de control intern al entității raportoare, care au permis în mod deliberat sau prin neglijență crasă derularea unor tranzacții ce expun sistemul financiar unui risc major de spălare a banilor.”

17. Găsim necesară eliminarea contradicției dintre art. 34 lit. b) și art. 35, prin stabilirea expresă a regulii aplicabile atunci când, în cadrul aceluiași control, se constată concomitent mai multe încălcări grave — recomandăm, ca soluție mai favorabilă entității și mai simplă în aplicare, păstrarea regulii de la art. 35 (cumul plafonat la dublul maximum al celei mai grave sancțiuni) și eliminarea celei de-a doua propoziții de la art. 34 lit. b).

Propunem expunerea lit. b) de la art. 34 în următoarea redacție:

b) comiterea în același timp a cel puțin două încălcări grave prevăzute la art. 32 alin. (2), dacă au fost constatate concomitent, caz în care sancțiunile se aplică potrivit regulii de la art. 35.

18. În cadrul descrierii laturii obiective a mai multor încălcări prevăzute în Capitolul IV sunt utilizate formulări precum „întreprinderea necorespunzătoare” sau „aplicarea incompletă” a anumitor măsuri și acțiuni. Aceste formulări nu stabilesc în mod suficient de clar criteriile în baza cărora o acțiune sau o conduită poate fi calificată drept „corespunzătoare” sau, dimpotrivă, „necorespunzătoare” ori „incompletă”.

În lipsa unor criterii obiective și verificabile, calificarea unei fapte drept încălcare poate depinde în mod semnificativ de aprecierea subiectivă a autorității competente. O asemenea abordare poate genera interpretări neuniforme și un grad insuficient de previzibilitate pentru entitățile obligate, în special având în vedere nivelul sancțiunilor aplicabile.

În acest context, considerăm necesară revizuirea formulărilor respective astfel încât faptele ce constituie încălcări să fie descrise într-un mod clar, precis și previzibil, iar pentru calificarea acestora să fie stabilite criterii obiective și verificabile. Entitățile obligate trebuie să poată determina în mod rezonabil, anterior aplicării unei anumite măsuri sau conduite, care sunt cerințele a căror nerespectare poate atrage răspunderea și aplicarea unei sancțiuni.

19. Art. 62-64 necesită a fi completate cu un palier de sancțiune "ușoară" pentru abaterile minore, izolate sau tehnice (de exemplu, o întârziere nesemnificativă la informarea Serviciului conform art. 63, fără afectarea eficacității măsurii restrictive), în loc de a expune orice abatere, indiferent de gravitate, direct la nivelul sancțiunilor de la 20.000 lei până la echivalentul a 1-10 milioane EUR — soluție care ar alinia aceste articole la principiul proporționalității enunțat chiar de proiect la art. 1 alin. (2) și la structura graduală folosită pentru toate celelalte fapte din Capitolul IV.

În acest sens, propunem expunerea art. 62, art. 63 și art. 64 în următoarea redacție:

“Articolul 62. Neexecutarea obligației de a aplica imediat măsuri restrictive

(1) Neexecutarea de către entitățile raportoare, în alte cazuri decât cele prevăzute la alin. (2), a obligației de a aplica imediat măsuri restrictive, de a se abține de la executarea de activități și tranzacții în cazurile stabilite, se sancționează cu:

- a) măsuri administrative sau sancțiuni pecuniare de la 4500 de lei până la 20000 de lei aplicate persoanei fizice;
- b) măsuri administrative sau sancțiuni pecuniare de la 20000 de lei până la 50000 de lei aplicate conducerii superioare din cadrul entității raportoare;
- c) măsuri administrative sau sancțiuni pecuniare de la 50000 de lei până la 1000000 de lei aplicată entității raportoare, alta decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;
- d) măsuri administrative sau sancțiuni pecuniare de la 50000 de lei până la 5000000 de lei aplicate entității raportoare prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

(2) Neexecutarea de către entitățile raportoare a obligației de a aplica imediat măsuri restrictive, de a se abține de la executarea de activități și tranzacții în cazurile stabilite, atunci când constituie încălcare gravă, repetată sau sistematică ori atunci când a afectat eficacitatea aplicării măsurii restrictive, se sancționează cu:

- a) sancțiune pecuniară de la 20000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 1000000 de euro aplicată persoanei fizice, în cazul entității raportoare alta decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;
- b) sancțiune pecuniară de la 50000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 1000000 de euro aplicată conducerii superioare din cadrul entității raportoare, alta decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;
- c) sancțiune pecuniară de la 20000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 5000000 de euro aplicată persoanei fizice, în cazul entității raportoare prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;
- d) sancțiune pecuniară de la 50000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 5000000 de euro aplicată conducerii superioare din cadrul entității raportoare prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

e) sancțiune pecuniară de la 1000000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 1000000 de euro sau până la 5% din cifra de afaceri anuală totală, dar nu mai mult de echivalentul în lei al sumei de 1000000 de euro, aplicată entității raportoare, alta decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

f) sancțiune pecuniară de la 5000000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 10000000 de euro sau până la 10% din cifra de afaceri anuală totală conform celor mai recente situații financiare disponibile aprobate de organul de conducere, în funcție de valoarea cea mai ridicată, dar nu mai mult de echivalentul în lei al sumei de 10000000 de euro, aplicată entității raportoare prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

Articolul 63. Neinformarea Serviciului despre aplicarea măsurilor restrictive

(1) Neinformarea Serviciului despre aplicarea măsurilor restrictive, în alte cazuri decât cele prevăzute la alin. (2), se sancționează cu:

a) măsuri administrative sau sancțiuni pecuniare de la 4500 de lei până la 20000 de lei aplicată persoanei fizice;

b) măsuri administrative sau sancțiuni pecuniare de la 20000 de lei până la 50000 de lei aplicată conducerii superioare din cadrul entității raportoare;

c) măsuri administrative sau sancțiuni pecuniare de la 50000 de lei până la 1000000 de lei aplicată entității raportoare, alta decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

d) măsuri administrative sau sancțiuni pecuniare de la 50000 de lei până la 5000000 de lei aplicată entității raportoare prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

(2) Aceeași faptă, dacă constituie încălcare gravă, repetată sau sistematică, se sancționează cu:

a) sancțiune pecuniară de la 20000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 1000000 de euro aplicată persoanei fizice, în cazul entității raportoare alta decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

b) sancțiune pecuniară de la 50000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 1000000 de euro aplicată conducerii superioare din cadrul entității raportoare, alta decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

c) sancțiune pecuniară de la 20000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 5000000 de euro aplicată persoanei fizice, în cazul entității raportoare prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

d) sancțiune pecuniară de la 50000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 5000000 de euro aplicată conducerii superioare din cadrul entității raportoare prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

e) sancțiune pecuniară de la 1000000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 1000000 de euro sau până la 5% din cifra de afaceri anuală totală, dar nu mai mult de echivalentul în lei al sumei de 1000000 de euro,

aplicată entității raportoare, alta decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

f) sancțiune pecuniară de la 5000000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 10000000 de euro sau până la 10% din cifra de afaceri anuală totală conform celor mai recente situații financiare disponibile aprobate de organul de conducere, în funcție de valoarea cea mai ridicată, dar nu mai mult de echivalentul în lei al sumei de 10000000 de euro, aplicată entității raportoare prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

Articolul 64. Neexecutarea deciziilor organelor cu funcții de supraveghere a entităților raportoare

(1) Neexecutarea deciziilor organelor cu funcții de supraveghere a entităților raportoare, în alte cazuri decât cele prevăzute la alin. (2), se sancționează cu:

a) măsuri administrative sau sancțiuni pecuniare de la 4500 de lei până la 20000 de lei aplicată persoanei fizice;

b) măsuri administrative sau sancțiuni pecuniare de la 20000 de lei până la 50000 de lei aplicată conducerii superioare din cadrul entității raportoare;

c) măsuri administrative sau sancțiuni pecuniare de la 50000 de lei până la 1000000 de lei aplicată entității raportoare, alta decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

d) măsuri administrative sau sancțiuni pecuniare de la 50000 de lei până la 5000000 de lei aplicată entității raportoare prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

(2) Aceeași faptă, dacă constituie încălcare gravă, repetată sau sistematică, se sancționează cu:

a) sancțiune pecuniară de la 20000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 1000000 de euro aplicată persoanei fizice, în cazul entității raportoare alta decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

b) sancțiune pecuniară de la 50000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 1000000 de euro aplicată conducerii superioare din cadrul entității raportoare, alta decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

c) sancțiune pecuniară de la 20000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 5000000 de euro aplicată persoanei fizice, în cazul entității raportoare prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

d) sancțiune pecuniară de la 50000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 5000000 de euro aplicată conducerii superioare din cadrul entității raportoare prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

e) sancțiune pecuniară de la 1000000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 1000000 de euro sau până la 5% din cifra de afaceri anuală totală, dar nu mai mult de echivalentul în lei al sumei de 1000000 de euro, aplicată entității raportoare, alta decât cele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

f) sancțiune pecuniară de la 5000000 de lei până la echivalentul în lei al sumei de 10000000 de euro sau până la 10% din cifra de afaceri anuală totală conform celor mai recente situații financiare disponibile aprobate de organul de conducere, în funcție de valoarea cea mai ridicată, dar nu mai mult de echivalentul în lei al sumei de 10000000 de euro, aplicată entității raportoare prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) din Legea privind prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.”.

Având în vedere cele expuse, AmCham Moldova solicită examinarea comentariilor și propunerilor prezentate mai sus și luarea acestora în considerare la definitivarea proiectelor de lege. Considerăm că ajustările propuse vor contribui la asigurarea unui cadru de reglementare clar, previzibil și proporțional, care să permită entităților raportoare să își îndeplinească în mod efectiv obligațiile în domeniul prevenirii și combaterii spălării banilor și finanțării terorismului, fără a genera sarcini administrative sau riscuri juridice disproporționate.

AmCham Moldova își exprimă disponibilitatea de a participa în continuare la dialogul cu autoritățile competente și de a contribui, prin expertiza membrilor săi, la definitivarea unui cadru legislativ eficient și aplicabil în practică.

Cu respect,

Mila Malairău

Director Executiv

A.P. „Camera de Comerț Americană din Moldova”